

ת"פ 34031/10/14 - מדינת ישראל נגד סאלח אלעקילי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 34031-10-14 מדינת ישראל נ' אלעקילי

בפני
בעניין: כבוד השופט שמואל הרבסט
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

סאלח אלעקילי

הנאשם

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיועון

מכתב האישום המתוקן עולה, כי ביום 15.10.14 בסמוך לשעה 9:00, בעקבות מניעת כניסת מתפללים להר הבית, התקיימה הפגנה בה השתתפו כ-500 מפגינים בסמוך לשער האריות בירושלים.

במהלך ההפגנה, בשעה 10:50 לערך, נשמעה הוראת פיזור למפגינים ומפקח הכוח הבהיר למפגינים במערכת כריזה כי ההפגנה הינה בלתי חוקית והמשטרה החלה לפזר את המפגינים. כאשר הגיעו חלק מהמפגינים לכיוון צומת רוקפלר, החלו להתנגד לכוח המשטרה שסייע בפינוי וליידות לעברם אבנים (להלן: "המתפרעים" ו "ההתפרעות").

הנאשם היה בין המתפרעים ויידה חפץ לעבר השוטרים שהיו במקום, ובשל כך הורשע על פי הודאתו בעבירות של התפרעות וניסיון לתקיפת שוטר על פי סעיפים 152 ו- 273 בצירוף 25 לחוק העונשין, תשל"ז-1973 (להלן: "חוק העונשין").

לאחר שנשמעו כל עדי המאשימה בדיון מיום 6.10.15, הגיעו הצדדים להסדר טיועון אשר במסגרתו תוקן כתב האישום כאמור לעיל, והנאשם הודה במיוחס לו והורשע.

בין הצדדים לא הייתה הסכמה לעניין העונש.

בטיעוניה לעונש טענה ב"כ המאשימה, כי בשל חומרתם של המעשים המיוחסים לנאשם, הערכים המוגנים שנפגעו כמו גם הפסיקה הנוהגת צריך מתחם הענישה ההולם לעמוד על **10-24 חודשי מאסר בפועל יחד עם מאסר מותנה וכן קנס מרביע.**

עברו של הנאשם נקי ונטול הרשעות קודמות ועל כן צריך שעונשו ימוקם בחלקו התחתון של המתחם העונשי אשר נקבע בעניינו, היינו עשרה חודשי מאסר וכן ענישה נלווית כפי שצויין לעיל.

הסניגור טען מנגד, כי יש לשקול לטובת הנאשם את הודאתו, נטילת האחריות וכן את היותו אדם נורמטיבי המבקש לעסוק בסיעוד, ועל כן עונשו צריך שיהא מתון בהרבה מזה אליו עותרת המאשימה, ואף טען לביטול הרשעתו בשל הנזק אשר עלול להגרם כתוצאה מהרשעתו בדין, באשר הנאשם מצוי בשלב מתקדם של לימודי הסיעוד ומתעתד לעסוק בכך.

הנאשם בדברו האחרון הבע חרט על מעשיו וביקש רחמים בעת גזירת דינו.

מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם הינו בן 27 שנים, רווק ומתגורר בבית הוריו. משפחת מוצאו נורמטיבית ותקינה, וכך גם ילדותו ונערותו. הנאשם נוטל אחריות מלאה על המיוחס לו וסבור כי תוצאותיה של הרשעה עשויים לפגוע בעתידו המקצועי ולמנוע ממנו לעסוק בסיעוד בעתיד. בשל כל אלו, ממליצה קצינת המבחן על אי הרשעתו של הנאשם יחד עם הטלת שירות לתועלת הציבור בהיקף של 140 שעות.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

הערך המוגן המשותף לשתי העבירות- התפרעות וניסיון לתקיפת שוטר- הוא ההגנה על הסדר והביטחון הציבורי. "התפרעות" מוגדרת בסעיף 152 לחוק העונשין כהתקהלות אסורה שהתחילו לבצע בה את מטרותיה, שהיא- הפרת השלום שיש בה כדי להטיל אימה על הציבור. כזו הייתה ההתפרעות שבה השתתף הנאשם, במהלכה התנגדו המתפרעים לכוחות המשטרה וידו אבנים לעברם. החומרה בעבירה זו היא בהפגנת הבוז כלפי החוק האוסר התקהלות מעין אלה, תוך נקיטה באלימות קשה של ידיו אבנים, אשר פוטנציאל הנזק והפגיעה כתוצאה מכך- רב הוא. לצידה של עבירת ההתפרעות קבע המחוקק עונש מרבי של שנתיים מאסר.

החומרה בעבירה של ניסיון תקיפה שוטר, מעבר לפגיעה בשלומו ובטחונו של השוטר, כאדם פרטי בעל זכויות לביטחון אישי, לשלמות ובריאות גופו, היא בפגיעה המכוונת במעשה זה לשלטון החוק, אשר השוטר הוא נציגו. חשיבותם ועליונותם של ערכים אלה נלמדת מקביעתו של עונש מינימום לעבירה של תקיפת שוטרים בסעיף 273 לחוק העונשין, שלא יפחת מחודש ימים.

אכן, או חפץ המושלך לעבר אני אדם, מהווה נשק קר ופגיעתו עלולה לגבות מחיר דמים. משנה חומרה ראו בתי המשפט בביצוע עבירה זו כלפי אנשי אכיפת החוק, ולפיכך נקבע כי נדרשת בעבירות אלה ענישה מחמירה, משיקולי גמול והוקעת המעשים, וכן מטעמים של הגנה על ביטחון הציבור מפני הסכנה הנשקפת מהם והרתעה אפקטיבית (ר' למשל ת"פ (י-ם) 49982-03-13 **מדינת ישראל נ' פרחאן**, מיום 19.12.14, פורסם באתר "נבו").

נסיבות ביצוע העבירה שלפני אינן מן הקלות. הנאשם השתתף בהתפרעות שבה נכחו לא פחות מחמש מאות מפגינים, אשר יחד הפרו את השלום והסדר והטילו אימה על הציבור. הנאשם לא הסתפק בכך והשליך חפץ לעבר השוטרים. הנאשם ביקש להשלים את תקיפת השוטרים באמצעות השלכת החפץ לעברם, פעולה שלמרבה המזל, לא הושלמה ולא גבתה הפעם הזאת מחיר דמים, ומכאן הרשעתו בניסיון לבצעה.

לאחר ששקלתי את הערכים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, את נסיבות ביצוע העבירות על ידו ואת הענישה הנוהגת בפסיקה, מצאתי כי מתחם הענישה נע במקרה זה בין עונש של **מאסר בפועל שיכול וירוצה**

בעבודות שירות ועד לעונש של 12 חודשי מאסר בפועל ממש.

על אלו, יש להוסיף קנס אשר צריך ויעמוד על 2,500-5,000 ₪ על מנת שיהווה מנוף הרתעתי-כלכלי נוסף שימנע מהנאשם ומדומיו לבצע את עבירות דוגמת אלו המנויות בכתב האישום דנן.

עד כאן סקירת ה"מעשה", ומכאן ואילך סקירתו של ה"עושה".

העונש המתאים

הנאשם, יליד שנת 1988, בן כ- 27 שנים, ועברו נקי ונטול הרשעות.

מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם הינו אדם נורמטיבי במהותו, אשר הרשעתו, כמו גם ענישתו בעונש הכולל מאסר, עשויה לדרדר את מצבו ולהשפיע על עתידו.

לזכותו של הנאשם זקפתי את הודאתו בעבירות המיוחסות לו, הודאה שיש עמה קבלת אחריות ושיתוף פעולה עם רשויות החוק, גם אם זו לא ניתנה מייד עם תחילת ההליך הפלילי נגדו.

בהלכת כתב (ראו ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל פ"ד נב(3), 337, 342, 344) נקבע כי:

"הכלל הוא כי להרשיע נאשם שעבר עבירה, ומי שטוען ההיפך, שומה עליו לשכנע את בית המשפט, ששיקולי השיקום גוברים במקרה האינדיווידואלי על השיקולים שבאינטרס הציבורי"

לטעמי, במקרה דנן, גוברים שיקולי האינטרס הציבורי על השיקולים שבאינטרס הפרטי.

עיינתי בתסקיר שירות המבחן הסוקר את רקעו של הנאשם, את נסיבות חייו ואת יחסו למעשה העבירה אותו הוא ביצע.

אני סבור, כי נסיבותיו האישיות, העדר עברו הפלילי, נטילת האחריות החלקית של הנאשם על מעשיו ומאמציו לתיקון תוצאות העבירה, יש בהם כדי להעמיד את עונשו על חלקו **התחתון** של המתחם ההולם, אם כי רבה התלבטותי האם יש במעשהו כדי להעבירו אל תחומי של עונש המאסר בבית האסורים, או שמא ניתן להסתפק במאסר שירות בעבודות שירות.

נוכח נסיבותיו האישיות של הנאשם המלמדות על היותו אדם נורמטיבי, ולאורה של העובדה המוסכמת כי אין מדובר באבן אלא ב"חפץ" שטיבו אינו ברור, הרי שניתן לומר כי האינטרס הציבורי יבוא על סיפוקו גם אם ירצה הנאשם את עונשו הנטוע בחלקו התחתון של מתחם הענישה ההולם בדרך של עבודות שירות.

משכך נקבע, הרי שהדיון בעניינה של ההרשעה מתייתר בשל חומרתה של העבירה המיוחסת לנאשם, על פי הטעמים

שפורטו לעיל.

למעלה מן הצורך, אעסוק מעט בעניין זה.

בכל הכרוך בעבודה בסיעוד במרפאות, על פי סעיף 11 לתקנות בריאות העם (צוות סיעודי במרפאות), התשמ"א 1981 נקבע כי:

"המנהל (מנכ"ל משרד הבריאות או מי מטעמו - ש.ה.) רשאי להורות שלא לרשום בפנקס אדם...אם המבקש הורשע בעבירה שיש עימה קלון או שיש בה כדי להראות שהוא חסר האחריות הדרושה לעיסוק בסיעוד, וטרם חלפו עשר שנים אחרי שריצה את עונשו או אחרי שנסתיימה תקופת התנאי לפי סעיף 52(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, הכל לפי העניין והמאחר יותר..."

ובכל הכרוך בעבודה בסיעוד בבתי חולים נקבע על פי סעיף 5 לתקנות בריאות העם (עוסקים בסיעוד בבתי חולים), התשמ"ט - 1988 נקבע כי: **"זכאי להיות רשום בפנקס...וכי לא הורשע בעבירה שדינה מאסר שיש בה, לדעת האחות הראשית כדי למנוע עיסוק בסיעוד..."**

מדברי חיקוק אלו עולה, כי הקלון וההרשעה אינם מהווים מחסום אוטומטי בפני המעוניין לעסוק בסיעוד, אלא הדבר מסור לשיקול דעתם של הפקידים הממונים (האחות הראשית ו/או ה"מנהל" הוא מנכ"ל משרד הבריאות כהגדרתו בתקנות).

זאת ועוד.

הנאשם הינו סטודנט לסיעוד בעיצומה של השנה הרביעית ללימודיו, כאשר שלושה רבעים מתקופת הכשרתו מאחוריו, והוא נושא פניו לעבר הרבע האחרון של לימודים אלו.

בשלב זה, לא ברור אם יסיים את לימודיו וכן אם יחליט לקשור את עתידו במקצוע הסיעוד, אם לאו. אין אנו עוסקים באח סיעודי עובד ומתפקד ששאלת הקלון היא בעלת משמעות מיידית לגבי עתידו, אלא בפרח סיעוד שתמונת עתידו לוטה בערפל, וערפל זה יתפזר ויתפוגג רק עם תום לימודיו.

כך או כך, איני רואה מקום להכרעה זו לעת הזאת, וטוב יהיה אם שיקולים אלו יעמדו, לכשתגיע העת המתאימה, בפני הגורם המחליט על רישומו של הנאשם בפנקס הסיעוד, תוך מתן דגש לשאלה המהותית- האם העבירה ואופייה יש בהן כדי למנוע מהנאשם לשרת את הציבור בדרך של סיעוד.

לאחר כל אלו, מגיעה עת גזירת הדין.

רוצה אני להאמין, וכך עולה מהנתונים המונחים בפניי, כי הנאשם במהותו, הינו אדם חיובי ונורמטיבי, אלא האירוע המתואר בכתב האישום ואשר בעובדותיו הודה הנאשם הינו מעידה חד פעמית וקשה. הבאתי בין יתר שיקולי את העובדה כי חלפו להם שנתיים וחצי מאז אירוע זה, והנאשם המשיך באורח חייו הנורמטיבי ללא מעידות נוספות, ובכך יש ללמד עליו סניגוריה, ולהטות את הכף מבית האסורים לכיוון של עבודות השירות, כפי שציינתי זה מכבר.

שקלתי את העובדה כי הנאשם היה עצור במעצר של ממש מזה כ- 18 יום (15.10.14-2.11.14), וכן 87 יום במעצר בית מלא יחד עם איזוק אלקטרוני (2.11.14-27.1.15). סבור אני, כי ימי מעצר הבית (קל וחומר כאשר מדובר באיזוק אלקטרוני) צריכים להזקף לזכותו של הנאשם, גם אם לא רוצו מאחורי סורג ובריח. אכן. תנאיו של בית המעצר קשים הם והפגיעה בחירותו של הנאשם גבוהה היא. מאידך, מעצר הבית אף הוא פוגע באורח קשה בהליכותיו של הנאשם ובאפשרותו לנהל חיים רגילים. לטעמי, בטווח שבין מעצר של ממש לבין שחרור מוחלט מצוי מעצר הבית קרוב יותר למעצר של ממש ועל אחת כמה וכמה כאשר כרוך הוא באיזוק אלקטרוני. לטעמי, מעתה אמור: מעצר בפיקוח אלקטרוני אינו שחרור בצירוף תנאים מגבילים, אלא הוא מעצר המתקיים שלא בבית המעצר אלא בביתו של המפוקח. כך יש להתייחס לעצור זה, ומכאן ששאלת הענישה צריך שתהא מושפעת, ולו במשהו, מתקופת הפיקוח האלקטרוני אותה ריצה הנאשם.

בשל כל אלו, ולאחר ששקלתי את כל הנתונים שהובאו לעיל, ונתונים נוספים הנצרכים לעניין, הריני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. **ארבעה (4) חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו אשר ירוצו בעבודות שירות על פי חוות דעתו של הממונה על עבודות השירות ובכפוף לה. ריצוי עבודות השירות לא יחל לפני 1.8.16.**
2. **ארבעה (4) חודשי מאסר אשר לא ירוצו, אלא אם יעבור הנאשם על העבירה בה הורשע תוך שלוש שנים מהיום.**
3. **קנס בסך ₪ 2,500 או 15 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.8.16.**
4. **הנאשם יחתום על התחייבות בסך ₪ 5,000 שלא לעבור על עבירת אלימות במשך שנה מיום מתן גזר הדין. לא יחתום - יאסר הנאשם למשך 20 יום.**

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ה' אדר ב' תשע"ו, 15 מרץ 2016, בנוכחות הצדדים.

